

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Da nu det gamle aar forsvinder,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726736039776/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

2. Nye kraft og naade hand forlene,
 At vor begiering og forstand
 Maa henge fast ved ham allene,
 Uryggelig i ild og vand,
 Til hans befaling ret at lyde,
 Og dermed al vor vandel pryde.

3. Hans lys og ret for os opdage,
 Som solen sine straalr slaaer,
 Og overhaand i verden tage,
 Til verden selv engang forgaaer,
 At vi, som lysets børn, maae leve,
 Og altid i hans naade sveve.

4. Det navn, som hand sig lod tilegne,
 Og blodet derved heftig flød,
 Vor frelse dermed at betegne,
 Vor vey skal være til vor død,
 Vor dyrebare skat og krone,
 Vor smykke for Guds høye throne.

2, 5: titl mangler i B¹¹: befaling] befaling E¹¹-4. 3, 5: lysets] lysens B¹¹-5.

2, 4: *uryggelig*] urokkelig; i *ild og vand*] der menes: under siskens trængsel. — 3, 1: *opdage*] skinnre frem; *lys og ret*] sikkert sideordnede substantiver som ofte hos Brorson, i. eks. nr. 17, 5, 4; 53, 10, 2, så meningen ikke er: Måtte hans lys også ret skinne frem for os; i B skrives *Lys og Ret*, begge med stort begyndelsesbogat. — 3, 5: *sveve*] befinde os. — 4, 1-5 har som grundlag evangeliet til nytårsdag, Lk. 2, 21, hvor der står: »Da otte dage var fuldkommede, så han skulle omskæres, da blev hans navn kaldt Jesus. Herudfra fortår vi, at der her tales om Jesusnavnet (*det navn, som hand sig lod tilegne*) og tillige om omskærelsen (*blodet, der flød ved navngivningen*). Linie 2 er en bisætning, et indskud; men spørgsmålet er, hvor linie 3 hører hen. Hvis den hører til linie 2, er blodet, der flød ved omskærelsen, set som et varsel om den frelsende blodsudgydelse ved korsfæstelsen, og derfor hedder det, at det flød for at betegne vor frelse. Hvis derimod linie 3 hører til linie 1, er der talt om det navn, som han lod sig give for dermed at betegne vor frelse, og der sigtes til, at navnet Jesus (hebr. Jehosjus el. Jesjus) uelov betyder: Jahve er frelse, jfr. Mt. 1, 21. Indskuddet linie 2 er så af mindre betydning. Den sidste opfattelse er nok den rette. Det er nemlig navnet, som er det herskende ord i sammenhængen; det er jo subjekt for linie 4-6, og de sandsynlige er derfor, at linie 3 skal fremhæve navnets betydning. Denne forståelse finder også støtte, når man ser på originalen, hvor det hedder: Der name, den er selbst bekommen, Als er für uns beschaffen ward, Durch den wir unser heyl vernommen, Sey unser weg u. s. w. — 4, 4 siger, at Jesusnavnet skal være vor vey, jfr. Joh. 14, 6, hvor Jesus siger: »Jeg er vejen; d. jeg er den, der fører til faderen; titl] indtil.